

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

1 Okt. 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 19. Årg. 29

Med en missionär i Korea.

En bibelspridares erfarenheter.

Korea är ett av världens märkligaste missionsfält. Det är få länder, där evangelium haft sådan framgång som i Korea under de senaste åren. Vi ha vid flera tillfällen i vår tidning meddelat bilder från missionsarbetet i detta land, som visat vilket nådens verk där pågår.

I Brittiska och Utländska Bibelsällskapets tidning skildrar en av sällskapets kolportörer en resa, som han nyligen gjort i Korea tillsammans med en missionär, d:r Underwood. Som även denna skildring visar, huru evangelium sprider sig från by till by och från trakt till trakt, ofta genom till det yttre mycket obetydliga medel, så lämna vi här en översättning av densamma. Herrens ord är levande och bevisar sin livgivande kraft överallt, där det blir mottaget.

Skildringen lyder:

Tillsammans inhysta i en öppen »sampan» (koreansk båt), med våra fötter intill en liten eld, som rök och flämtade i en gammal kamin, foro vi i sakta mak uppåt den breda Han-

floden en kulan morgon i december. För att komma fram omkring 65 kilometer fingo vi hålla på från kl. 9 på morgonen till kl. 5 på eftermiddagen trots våra båtsmäns flitiga försök både att segla och ro. Vi voro nästan förfrusna, när aftonen kom. Med svårighet landade vi och stego upp på den frusna gyttjebanken, som ledde upp till byn, där vi skulle göra vårt första besök.

I båtens bog fanns en liten hytt, som vi offrade åt vår infödde kolportör och kock, vilkens kläder ej voro så varma som våra. I hörnet av hytten fann kolportören ett exemplar av Lukas evangelium. Det var mycket begagnat. Dess pärmar voro borta och ersatta av ett styvt pappersomslag. D:r Underwood sade till mig: »Är det ej en glädje för den, som arbetar för ett bibelsällskap, att finna ett evangelium på en sådan plats?» Jo, visst gladdes jag över att även till denna båt Mästarens gudomliga budskap funnit väg.

Vi frågade båtföraren, var han fått denna bok. Han berättade, att han

köpt den av en av våra kolportörer uppe bland öarne vid flodens mynning. »Då är ni väl en kristen?» frågade vi. »Ånej», svarade han, »men jag läser i boken. Jag är för mycket upptagen för att hinna studera den noga, men när jag är i nöd, läser jag den alltid och känner det bättre efteråt.» Sedan omtalade han, att många av båtsmännen voro kristna, och han trodde helt säkert detta vara en frukt av de infödda bibelkolportörernas arbete.

Vi fingo ett varmt mottagande av de goda människorna i den första lilla byn. Först kommo vi till en kristen farmare, som ej väntat oss. Men vad företog han sig väl med hustru och barn, om icke att utrymma sitt hem åt oss och själv söka härberge hos grannarna. För några år sedan hade dr Underwood rest denna väg och funnit det mycket svårt att få bostad i byn.

Vår vänliga värdinna tände sin lilla lampa, en liten metallskål med en veke, som flöt däri, vilken visserligen gav ett svagt, ostadigt sken, men dock tillräckligt att visa oss våra kristna bröders och systrars glada ansikten, där de trängdes i det lilla rummet för att få hälsa på oss. Vi hade ett ljuvligt möte i detta lilla tempel, och det var uppmuntrande att se var och en av de troende hava sitt nya testamente med sig.

Vid dagningen nästa morgon bröto vi upp, emedan vi hade mycket arbete och långa vägar att resa under de närmaste dagarne.

Överallt fingo vi höra berättelser om det stora verk, som blivit utfört genom Guds ord. I en by fanns det endast

kristna. Detta kan blott tillskrivas vår infödde bibelkolportörs arbete, ty ingen missionär har verkat där. Kolportören hade fått höra om detta underliga samhälle, där varje husfader hette Chung. Han välkomnades i den förnämste mannens hus och stannade samt predikade Jesus med det resultat, att byns invånare uppförde en kyrka, innan ännu någon missionär sett platsen.

Vi träffade en missionär, som talade om en ö, vilken jämte flera andra stod under hans uppsikt, där även alla invånarne voro kristna. Församlingen är kraftig och dess medlemmar resa omkring och predika på angränsande öar. En infödd kolportör hade grundlagt denna församling, och missionären visste intet därom, förrän vår boksäljare bad honom taga vård om de troende och döpa dem.

Det är märkvärdigt, vilken makt evangelium utövar över detta lantfolk i Korea. Vid ett aftonmöte, som vi höllo i en by, där ingen utlänning förut varit, voro så många samlade, att de ej fingo rum i den lilla kyrkan och skolrummet. Många måste stå utanför. Där stodo de under två timmar, oaktat vädret var ganska kallt.

På en annan plats funno vi en församling på 124 personer, vuxna och barn. En koreansk kristen hade bostatt sig där och naturligtvis tagit sin bibel med sig. Han började undervisa sina grannar i »Jesusläran», och här sågo vi resultatet av hans treåriga arbete. Den lilla kyrkan hade blivit uppbyggd endast av troende kvinnor i byn.

Att bibelundervisningen fått makt med folkets hjärtan, märkes av deras offervillighet. När hjälp behöves inom

församlingen, giva de, som äro för fattiga att giva pengar, av sitt arbete: de samla och hugga ved eller tillverka halmskor eller korgar och sälja. De offra också hela dagar för predikande, husbesök och bön.

En vacker eftermiddag kommo vi till ett litet »eden», en trevlig by på femton hus, dolda bland bergen. Där på en framstående plats, högre än de andra byggnaderna, stod en kyrka. Det glada välkomnande vi rönt på andra ställen överträffades här, där varje hem var kristet. Varje kväll, sommar eller vinter, i storm eller vackert väder, kallas folket till gudstjänst. Jag förundrade mig över deras vana att dagligen samlas, men d:r Underwood upplyste mig, att då dessa människor först kommo till tron, hade de endast Guds eget ord och den infödde bokspridaren, som undervisade dem. Och de tänkte, att det var i sin ordning att varje kväll, sedan de slutat dagens arbete och innan de gingo till vila, samlas för att tillbedja Gud. Vi hade rikt välsignade dagar där. Flera personer från närgränsande byar, vilka hört om vårt besök, bådo att bliva upptagna i församlingen.

Det glädde oss mycket att överallt iakttaga, att de troende — och många icke troende — buro med sig sina biblar till kyrkan för att där använda dem. Det var en vacker tavla att se fattiga, gamla kvinnor med sina stora gammaldags glasögon sitta nära intill de små skolflickorna, vilka hjälpte sina farmödrar att följa med läsningen eller finna reda på texten.

Vittnesbörd om bibelns makt givas i överflöd i Korea.

För tio år sedan blev en missionär mycket kallt mottagen i en by. Han talade vid den förnämste mannen där, som sade, att han icke kunde tro på »Jesuläran». Den resande lämnade några exemplar av bibeln i tvivlarens hem. För närvarande är där en kristen församling på sextio medlemmar, och den forne tvivlaren är en ståndaktig kristen. Närgränsande byar ha fått se ljuset lysa, och deras folk komma om söndagarna till denna centralförsamling.

En intressant händelse inträffade, medan d:r Underwood predikade för en stor skara på en marknad. Han talar koreanska språket förträffligt och äger stor förmåga att intressera sina åhörare. Under det han talade, tog han vänligt en närstående mans arm och sade: »Om jag hade en äldre broder och ägde en god förmögenhet, tror ni, att jag ville undanhålla honom den, eller skulle jag ej bedja honom dela den med mig?» Efter föredraget kom samme man till oss och sade: »Det var mycket underligt, att ni skulle taga just min arm och säga, vad ni sade. För några år sedan, just vid en sådan här marknad, köpte jag ett exemplar av Nya Testamentet av en kolportör. Sedan jag studerat däri, beslöt jag att tro och bli en kristen samt dela med mig åt andra av den skatt jag funnit, nämligen vår Herres Jesu Kristi kunskap. Och det har jag gjort efter bästa förmåga intill denna dag.»

Till Sverige från Tiflis. | Helt oberäknat ha vi fått besök av vår missionär *E. John Larson* från Tiflis. Den fri- eller vilotid av en månad, som varje missionär årligen får ta ut, om så behöves, har Larson använt för att uträtta några familjeangelägenheter i hemlandet. Besöket varade dock icke mer än något över en vecka, ty redan den 26 sept. återvände han till Ryssland.

* * *

Missionen i S:t Petersburg. | Vi kunna redan nu glädja vänner till missionen i Ryssland med det meddelandet, att vi inom kort komma att utgiva en beskrivning av Svenska Missionsförbundets trettioåriga verksamhet i S:t Petersburg med omnejd. Den lilla boken, som kommer att bli nummer 5 i vår serie »missionskrifter», är redan under tryckning. Den blir av ett synnerligt stort intresse.

* * *

Rekvirera missions-sparbössor! | Det lider nu mot tiden för vår stora allmänna böne- och offervecka. De missionsstunder, som då hållas, bruka vara lämpliga tillfällen att utdela missions-sparbössor. Vi vilja därför härmed erinra våra församlingsförestån-

dare och ledare av verksamheten på skilda platser om vikten av att i tid rekvirera sparbössor till utdelning. De utdelas gratis. Beställningar göras till vå expedition med tydligt uppgivande av namn och adress, under vilka sparbössorna skola sändas.

* * *

Julkalendern Ansgarius. | Svenska Missionsförbundets missions- och julkalender, som i år utkommer i sin sjätte årgång, är nu under tryckning. Vi beräkna att få den färdig åtskilligt tidigare i år än under de närmast föregående. Vad innehållet angår, tro vi oss kunna säga, att det blir mycket intressant. Vi ha lyckats att på begäran få några uppsatser, som äro utomordentligt värdefulla. I ett kommande nummer skola vi lämna en utförlig förteckning över kalenderns innehåll.

* * *

Ändrad adress. | Missionär *C. J. Engvall*, som förut i 14 år verkat i London, har nu enligt konferensens beslut flyttat till *Sunderland*. Hans adress är tillsvidare 16, Boughton Street, *Sunderland*.

Må vi bedja Gud om välsignelse över dem på den nya platsen.

Från vår yttre mission.

Musana den 28 juni 1911.

Kära missionsvänner!

Frid!

Ef. 6: 12.

Ett år har gått, sedan undertecknad och broder Lindgren för första gången

gjorde vårt inträde här på denna av hedendom, mörker och vidskepelse förut behärskade mark. Tiden går så fort, så fort, trots att den går blott ett ögonblick i sänder.

Välkomna hit, vänner, på en liten visit! Hade Ni varit hos oss för ett år sedan och återkommit idag, skulle Ni näppeligen ha känt igen platsen. Ty nybyggarens yxa och spade ha gått däröver och lämnat åtskilliga spår av civilisation efter sig.

De första dagarna bodde vi i tält. Nu bo vi i gräshus, som äro tämligen

bra. Någon har till och med kallat dem »Musana palats». De ha åtminstone den fördelen, att de äro luftiga.

Första tiden voro infödingarne ej vidare vänliga emot oss, och de första dagarne försökte de att få oss bort härifrån. Då vi gingo ner till byn, möttes vi av skällsord och uppmaningen att draga våra färde. Nu efter ett år är det mycket annorlunda. Människorna äro mestadels vänliga emot oss och fly ej mera undan, då vi komma. En stor marknad, som hålles var åttonde dag en och en halv timmes väg härifrån, ha vi besökt då och då och där kommit i beröring med mycket folk och gjort oss bekanta.

Smittkopporna ha rasat våldsamt överallt. Herren har dock i nåd skonat oss och våra arbetare från den svåra sjukdomen. En av våra arbetare har visserligen haft kopporna, men ej av svårare art. Infödingarne voro mycket förargade över, att endast en av våra arbetare och ingen av oss vita fingo kopporna. De togo för avgjort, att vi voro skulden till sjukdomen. Mig kallade de till och med efter sjukdomens namn, »mawata». Dock tyckes sjukdomen ha mjukat upp åtskilliga av de mest styvsinta, fast ännu äro människorna alltför vidskeppliga för att vilja lyssna till evangelium. Vi hoppas likväl, att även den tid kommer, då vi skola få predika för dem. Men här gäller uthållighet, bön och förbön. Fem av landets söner ha börjat att arbeta vid stationen, vilket ju är en ljusning, ty på samma gång komma de under ordets inflytande.

På stationstomten ha förut byar varit belägna. Det kännes rent av underligt att tänka på, att just på platsen, varest vi nu bo, har hedendomen firat sina triumfer och utövat all sin nesliga styggelse. Nu bygges här en missionsstation. Här ha läppar rörts i tillbedjan av stumma avgudar. Nu höjas här böner till levande Gud. Här har satans tron stått. Nu reses här ett altare åt Gud och Kristus. Ännu ha vi dock att kämpa emot de onskans

andemakter, som sväva över den plats, där deras borg varit belägen. Men Herrens Ande är med oss, och vi skola vinna seger om också blott steg för steg. Natten och mörkret måste vika, ty evighetens ljus gör sitt segertåg genom tiden. — Kommen ihåg oss, vänner, här i Franska Kongo med uthållig förbön, ty modet sjunker ibland och hoppets stjärna skymmes av mörka skyar.

Min hustru förenar sig med mig i de bästa hälsningar till missionens alla vänner.

C. W. Grahn.

Ur brev till Styrelsen.

Kampen mot sovsjukan.

Såsom vi för en tid sedan meddelade, ha av belgiska staten anordnats medicinska kurser i Leopoldville i Kongo, där undervisning — i förening med praktisk sjukvård — lämnas om de hittills kända bästa metoderna i kampen mot sovsjukan. Till dessa kurser ha missionärerna fått inbjudan, och från vårt sällskap deltog missionär *Emil Ekström* i den kurs, som hölls i maj och juni. Om själva kursen har Ekström lämnat bland annat följande meddelande:

»Kursen leddes av den belgiske läkaren d:r Broden. Vi fingo lyssna till föreläsningar, göra praktiska undersökningar av olika slag på förefintligheten av »typanozomer» hos den massa patienter, som ständigt stod till vårt förfogande. Vi funno noggsamt, vilken svår fiende vi hade att bekämpa. Visst bliva många av de behandlade friska, men procenten av dem är på långt när ej så stor, som en del meddelanden velat låta påskina.

Av staten erhöles vi var sitt mikroskop, nödvändiga mediciner och en mängd materialier, så att vi genast vid vår återkomst till våra stationer voro i stånd att meddela de sjuka

hjälp. Till generalguvernören ha vi dessutom att ställa rekvisitioner av förråd, som vi i fortsättningen behöva.

Fritt vivre under hela kursen ävensom hjälp till resan lämnades av staten.»

I ett senare brev, daterat den 9 augusti, skriver Ekström från Nganda station:

»Sjukvården pågår som vanligt, ehuru den växelvis skötes av fyra personer. Till den hör vården av de sovsjuka. Den 25 juni hade vi vårt lilla laboratorium och sovsjuksmedicinen så pass i ordning, att vi kunde emottaga patienter. Då jag talar om laboratorium, måste jag upplysa, att vi intet nytt sådant byggt utan tillfälligtvis inrett ett utbygge av södra boningshuset därtill. Det är besvärligt, emedan det är för trångt och emedan det blåser tvärs igenom alldeles hemskt, så att jag ofta har snuva och hosta efter att ha arbetat där ett par timmar. Jag hoppas staten snart skall låta bygga upp ett bättre.

När jag först började undersöka folket för att finna, vilka som voro smittade av sovsjukan, var glädjen allmän. Den vände sig dock snart. Från by till by spreds ryktet om min tilltänkta verksamhet och mottogs överallt, så vitt jag vet, med hänförelse, ända tills det kom till Kinkenge. Där hade folket något reda på, huru staten behandlar de sovsjuka, och nu utspredde det falska ryktet, att staten ville ha fatt i dem bara för att döda dem och bli av med smitthärdarna och att jag nu blivit en statens agent, som i detta arbete under en missionärs mask skulle vara staten behjälplig. Det kändes svårt att så ha opinionen emot mig. När jag på hemvägen från 25-årsjubileet vid Kinkenge stannade en natt i Luwala, fick jag ej ens folket att komma och höra Guds ord, då jag predikade.

Trots de hemska ryktena, hade vi sex stycken patienter på första mottagningen. De få komma varje måndagseftermiddag. Patienternas antal har ökats för varje gång. I måndags kom en

stor hop, och jag gav då insprutningar åt närmare ett 20-tal. Dessutom kommo många för att låta undersöka sig. Jag hann ej med mer än hälften. De övriga kommo följande dag. Att det blivit ett sådant omslag, beror på, att alla de sjuka, som blivit behandlade, ha blivit friskare. Körtlarna på halsen, som utgöra kännetecknet på sovsjukan, ha i många fall försvunnit, likaså den onaturliga sömnen. Ett barn, som i början ej ingav det ringaste hopp, emedan man tyckte det vara i yttersta stadiet, har till allas förvåning tillfrisknat undan för undan.»

Wuchang den 12 juli 1911.

Kära missionsvänner!

De äro ju mitt folk, barn, som ej skola svika; och han blev för dem en Frälsare. Es. 63: 9.

Det är nu så länge sedan, jag genom vår tidning sände missionens vänner en hälsning. När man skriver brev, som skola läsas av offentligheten, vill man så gärna ha något av särskilt intresse att berätta. Vårt arbete är ju detsamma år efter år. Vi få, i den mån vi kunna, sprida livets ljus till våra i hedendomens mörker vandrande medmänniskor. Några större segrar få vi väl ej se, dock är det en ljusglimt här och en där, vilket visar, att Guds ord icke återkommer fåfängt.

Söndagen den 2 juli hade vi en sådan högtidsdag. Vi hade då glädjen att genom dopet upptaga fem kvinnor och en man i församlingen. Tre små barn blevo ock samtidigt döpta. »Herren blev för dem en Frälsare.» Mätte han nu också i sin kärlek och huldhet bära dem på sina herdearmar till

fadershuset därovan. Fyra av dessa kvinnor äro hustrur till församlingsmedlemmar och den femte är svägerska till en av de fyra. Mannen, som döptes, är far till en av våra yngre evangelister.

Om ej segrarna äro stora, så är det dock en glädje, att Guds ord får mer och mer rum i hemmen, så att de olika familjemedlemmarna nås av det samma. Detta är missionens framtidsutsikter, ty då både far och mor tro på Gud, så ha vi hopp om, att de också skola lära sina barn att tro på honom.

Lördagen den 10 juni hade vi glädjen att för första gången samla kvinnor till möte i vårt nya kapell vid Hanyangmen. Sedan dess har jag varje lördag varit där och varje gång fått tala för fullt hus. Att en del komma av nyfikenhet är ju klart, men de flesta ha lyssnat med intresse. Många av dem hava kommit hit till missionsstationen på söndagarna, vilket bevisar, att de gärna vilja höra mer om den sanne Guden. De skulle annars icke i denna hetta gå den en halv timme långa vägen med sina små fötter. Vi äro nu mitt i högsommaren, och det är mellan 30—40 grader C. varje dag. Mätte Gud välsigna detta ringa begynnelseverk på den platsen! Bedjen med oss därom!

Våra skolor ha nu avslutats, och eleverna ha två månaders ferier under den hetaste tiden. Både de infödda lärarinnorna och barnen hava gjort oss glädje under den gångna terminen. Trots mycken konkurrens från regeringens flickskolor hava vi ändå haft 70 flickor tillsammans i våra båda skolor. Även det är en orsak att tacka Gud för.

I regeringens skolor få eleverna fri undervisning, men hos oss få de avlägga terminsavgift. Det är således inga ekonomiska fördelar, som drager dem till oss.

Så få vi tillsammans tacka Gud för de segrar som vinnas. När Herren en gång skall kalla de sina ifrån alla

»jordens ändar», så kanske vi skola förvånas över, att det är så många från »Sinims land».

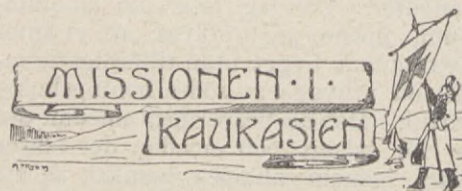
Då fån I, kära vänner, lön för all uppoffrande kärlek, som I haven bevisat detta folk.

Vi hoppas, att I i fortsättningen viljen innesluta oss uti Edra förböner.

De varmaste hälsningar till alla missionens vänner.

Eder i Herren tillgivna

Anna Jönsson.

Mzhet den 6 sept. 1911.

Kära missionsvänner!

Denna sommar har jag för stärkandet av min hälsa haft förmånen tillbringa på landet ej långt från den grusinska byn Mzhet. Den villa, där den familj, hos vilken jag bor, hyr ett par rum, ligger i en dal, omgiven av höga, med småskog beväxta berg. Platsen är ganska naturskön. Djupt nere i dalen flyter Kurafloden fram. Dess ena bädd utgöres här av en väldig klippvägg. På den motsatta stranden, vars stigning ej är så hög och brant, går järnvägen fram. Här och där i bergen ligger ett kloster, varifrån man emellanåt får höra klockorna uppstämman sitt välljudande spel. Det närmast och lägst liggande klostret bär namn av »den heliga Olga». Ett annat, Nina-klostret, tronar högt uppe på en bergkam. Vägen dit går i sick-sack och tager fulla två timmars tid. Väl uppkommen har man till fullo lön för sin möda i den härliga utsikten därifrån. Det är ganska intressant att bese dessa gamla kloster. Det först nämnda, Olga-klostret, är ett nunne-

kloster och härstammar från 4:de århundradet. Nina-klostret lär vara ett århundrade yngre. Gör man en timmes promenad in i bergen, kommer man till ett annat kloster med namnet Ar-maz. Så dyker i bergen ett kloster upp här och ett annat där. I trakten ser man även ruiner av forna fursteborgar. Att ensam eller i allt för litet sällskap begiva sig ut på vandringar i de kaukasiska bergen, är ej rådligt, enär överfall ej sällan plåga ske. I sommar ha soldater varit posterade på vägen till Nina-klostret, på grund av att ett mord där nyligen blivit begånget.

Byn Mzhet ligger ungefär en halvtimmes väg från järnvägsstationen och villaorten med samma namn. Den var fordom huvudstad i det gamla Grusien.

ingenting. Prästen undervisar oss ej så, att vi förstå det. Vad han läser i kyrkan, varken höra eller förstå vi.» Samma kvinna frågade mig under samtalets gång, om de gjorde rätt uti att bära kött och vin till de döda på kyrkogården. (Detta är en gammal sed, som årligen upprepas.) Kunde de döda verkligen ha nytta därav, undrade hon. Hon hade ofta tänkt på den saken. En annan gång, då vi samtalade, sade hon, att hon brukade bedja Gud, att han måtte visa henne den rätta vägen. Jag sade henne då, att Gud hört hennes bön och sänt mig till henne för att undervisa henne om vägen till livet. Ja, det trodde hon också, sade hon och såg riktigt glad ut. Senast jag var hos henne, samtalade vi länge. Jag läste för henne

Byn Mzhet i Kaukasien.

Som minne från denna tid kvarstår den stora katedralen, imponerande genom sin storlek, men något vidare vacker är den just ej. Befolkningen är grusinsk och armenisk, dock övervägande grusinsk. Armenierna hava nästan glömt bort sitt modersmål och nästan alla tala här endast grusinska. Vid de besök jag gjort i byn för att sprida traktater och bibeldelar, har jag lyckats träffa några kvinnor, som tala armeniska, däribland dottern till den armeniske prästen. Fastän dessa människor tillhöra ett folk, som burit det kristna namnet sedan de första århundradena, äro de i högsta grad okunniga om de bibliska sanningarna. Jag frågade en gång en av kvinnorna, om hon visste, vad Gud gjort för henne, och fick till svar: »Vi veta

ur bibeln och gav henne traktater samt ett Johannes evangelium, som hennes son skulle läsa för henne. Själv kunde hon ej. Det var så glädjande att få tala med henne om de himmelska tingen, ty hennes hjärta tycktes vara mottagligt för Guds ord.

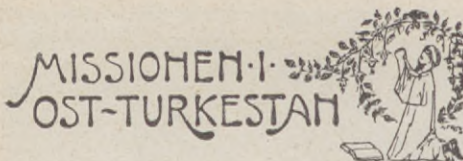
Även denna plats är ett fält för missionsarbete, men den som här skulle arbeta borde känna det grusinska språket. Här i Kaukasien inför de många folkslagen med de olika språken gör sig behovet av missionsarbete starkt gällande. »Skörden är mycken, men arbetarne äro få.» För att det arbete, som nedlagts här, ej skall omintetgöras, måste det växa till, och därtill fordras ju näst Guds välsignelse människor, genom vilka han får arbeta. Just nu behöves förstärkning. Intresset för

andliga ting tyckes vakna. I Baku har det nyligen varit väckelse, och frukten därav är, att församlingen förökats med 30 medlemmar. Även i vår armeniska församling i Tiflis verkar nu Guds Ande kraftigt, och förra söndagen hade vi glädjen få intaga några helt unga personer i församlingen. Må Gud välsigna sitt verk här i fortsättningen!

Och så en bön till alla missionsvärmers i hemlandet: Bären Guds sak och hans arbetare i Kaukasien på bönnens armar, ty »vi skola även i sinom tid skörda, om vi icke tröttna».

I Herrens tjänst

Olga Moberg.

Jarkend den 15 aug. 1911.

Kära missionsvärmers!

Hans banér över oss är kärlek.
H. V. 2: 4.

Det är just vad vi dagligen få erfara på missionsfältet. Hans kärleks banér vilar över oss och »vi kunna ej räkna dem alla, de prov på Guds godhet vi rönt». Sommaren har snart flytt, och vi hava alla fått vara friska och kunna arbeta med glatt mod. Fastän vi ännu ej kunna meddela om tillslutning till församlingen, äro vi dock innerligen glada över att se, huru folket kommer för att lyssna till ordet om Jesus. Det är mera folk nu än någonsin förut, säga de äldre kamraterna.

Kan inte detta vara morgongryningens tecken? Vi tro det och fröjdas i hoppet.

Vi hava också alltfört att glädja oss över folkets förtroende för vår medicin och den behandling vi giva. Herren hjälper oss på ett underbart sätt. För

en tid sedan opererade vi en man för en stor fettsvulst på armen, vilken han haft i tjugu år och som vägde nära ett kilo. Den hade på senare tid varit ett hinder för honom i arbetet. Han sövdes under operationen, och glädjen hos honom och hans anhöriga var stor, när han vaknade och svulsten var borta. Flera operationer ha vi utfört, som lyckats väl. Det är verkligen roligt att få hjälpa dessa stackars människor. Dock få vi också sända hem många, som vi ej kunna hjälpa, emedan vi sakna både instrument och förmåga. Vi hava mycket saknat broder Raquette. Sedan hans avresa ha under teknad och Stina Mårtensson arbetat i sjukhuset, och vid operationer ha vi påkallat extra hjälp av någon av de andra kamraterna.

De flesta sjukdomar, vi hava att behandla, bero till största delen på folkets ohygieniska levnadssätt. Något renlighetsbegrepp i detta ords egentliga mening tyckas varken kineser eller muhammedaner ha någon aning om, isynnerhet när det gäller de små barnen. De äro förfärligt smutsiga och behäftade med allehanda hudsjukdomar. Vi försöka övertyga mödrarna, när de komma med sina små, att om de blott ville tvätta dem och hålla dem rena, skulle de ej behöva se ut så, som de nu göra. Då titta de på oss och bli mycket förvånade. Säkert tycka de, att ingenting fattas i den vägen.

Ofta skulle vårt arbete betydligt underlättas, om folket komme i tid med sina sår, men många komma först efter flera dagar och veckor, och deras sår äro då vederstyggliga. Vi äro dock glada över att äga de antiseptiska lösningar och förbandsartiklar, som fordras för att hjälpa vid dylika tillfällen. Det vi ha i den vägen, är inte så primitivt, må vännerna tro. Våra sjukhus äro praktiga för att vara i detta land. Om vi hade litet mera instrument, filtar, lakan och handdukar, vore det ännu bättre. Kanske några missionsvärmers ville komma ihåg även oss i Jarkend med detta?

Under den senaste tiden ha vi haft många sjukbud ut i staden. För några veckor sedan kallades vi till en ung kvinna, som var mycket sjuk. Hennes anhöriga voro glada, när vi kommo. De bjödo oss på mat och språkade med oss om litet av varje, om vårt land, vår religion o. s. v. Den sjuka kvinnans svärfader var en stor och rik man. Han hade ej mindre än fem hustrur, och detta fastän deras religion ej tillåter dem att ha mer än fyra på en gång. Han var dock en äkta muhammedan, som läste sin koran och höll sina böner på de bestämda timmarna. Medan vi sutto där och sampråkade, var en bönetimme inne. Efter den vanliga reningsprocessen för händer och fötter samt ansikte, där isynnerhet skägget fick den omsorgsfullaste vård, gick han till böneplatsen. Han hade en egen moské bredvid sitt hus. Vänd emot Mekka, där den store profeten Muhammed föddes, läste han upp de vanliga böneorden, av vilka det mesta är arabiska, vilket knappast någon av detta folk förstår. Andakten var dock ej större än att han, under det han så bad och gång efter annan bugade sig emot marken, började gråla med sina hustrur. Sådan är gudstjänsten. Den synes vacker för ögonen, men hjärtat är förhärdat. Här behöves i sanning kristen mission.

Ofta få vi prov på, huru det är beställt med rättskänslan och ärligheten hos detta folk. Isynnerhet giver detta

sig tillkänna hos tjänarne och dem, med vilka vi hava att göra affärer. Det finnes också en hel mängd yrkes-tjuvar. En sådan hade vi för ett par månader sedan besök av i sjukhuset en natt. Där blev dock hans byte ringa, ty penningskrinet hade undgått hans blickar och instrumenten och medicinerna ansåg han troligen såsom värdelösa och obegripliga ting. Han hade dock grundligt undersökt allt. I ett annat rum, där jag hade mina tillhörigheter, hade fångsten blivit rikligare. Mina koffertar voro nästan tömda. Då vi först fingo se förstörelsen, trodde vi, att vi haft besök av en hel liga. Vi sände bud till den högste mandarin, som alltid visat sig vara vår vän. Han kom också genast och lovade göra allt för tjuvens gripande, vilket även lyckades redan morgonen därpå. Tvärt emot vår förmodan hade han varit ensam om stölden. Det stulna hade han grävt ned i jorden, och de flesta sakerna har jag fått igen. Vi blevo mycket glada och tack samma men även överraskade, emedan vi tvivlat på, att det skulle lyckas att gripa tjuven. Här finnes ju ingen ordnad poliskår eller något sådant.

Herren håller sitt skyddande banér över sina tjänare och allt blir vänt till godo.

Innerliga hälsningar till alla missionens vänner från

Eder tillgivna
Mia Mobäck.

Från utresande missionärer.

London den 7 sept. 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

*För sitt folk är Herren en tillflykt och för Israels barn ett värn.
Joel 3: 16.*

Då jag nu lämnat mitt kära fosterland och rest till London för att här-

ifrån efter några månader resa till Kina, vill jag på detta sätt säga Eder alla, som känna mig, ett hjärtligt farväl samt ett tack för all vänlighet och kärlek, som jag fått röna, då jag varit ibland Eder. Det har varit en glädje för mig att under det senaste året få resa omkring och förkunna evangelium och på samma gång få göra bekantskap med så många, som vilja

stå trogna hemma vid trossen och alltjämt sända ut förstärkning. Det är nåd av Gud att få gå ut som ett Herrens vittne, men det är ock nåd att få vara med och sända ut den ena skaran efter den andra. Må Gud hjälpa oss att vara trogna, var och en på sin post, ty den som är trogen får lönen.

Fredagen den 1 september sade jag farväl till nära och kära hemma i Lidköping. Ack, vad det kändes i hjärtat! När jag kom till Göteborg, träffade jag syster Ottilia Nylén samt bröderna Gust. Cederlöf, Joh. Åhs och Richard Larsson. Vi skulle alla ha sällskap till London. I Göteborg hade våra vänner anordnat ett avskedsmöte för oss i Betlehemskyrkan, men på grund av felaktiga uppgifter om båtens avgång kom ingen mer än Ottilia Nylén fram i rätt tid. Det kändes litet ledsamt att ej få vara med och säga ett avskedsord, men det var dock en glädje att höra, att så många hade samlats i kyrkan för att få se oss. Det visade, att missionsintresset är stort.

Lördagen den 2 september kl. 10 e. m. lade vår båt ut från kajen i Göteborg. Underliga känslor genomströmmade mig, när jag såg avståndet från land bli allt längre och längre, avståndet från hem och fosterland. Blicken blev skum av tårar. Dock var det en vederkvickelse att höra

tonerna ljuda, då vännerna, som sade oss farväl, sjöngo: »Tryggare kan ingen vara» och »Skola vi väl alla mötas». Det påminde oss om, att det var för Herrens skull vi voro resenärer och att han var vår beskyddare.

När vi kommo ut på Nordsjön, var det ganska oroligt efter föregående dagars storm. Vår båt gungade rätt duktigt, så att vi blevo sjösjuka nästan allesamman. På måndagsmorgon var det åter lugnt. På måndagseftermiddag landade vi i Harwich, varifrån vi med tåg fortsatte till London. Vid hamnen var det stor brådska, emedan våra koffertar och väskor skulle visiteras vid tullen, innan vi kunde stiga på tåget. Men Herren hjälpte oss, så att allt gick väl. Vid stationen måste vårt sällskap skiljas. Syster Ottilia Nylén reste till Ilford, broder Larsson till Greenwich och Cederlöf, Åhs och undertecknad till Dulwich. Detta är olika stadsdelar av London. Vi bo mycket bra, och man har gjort sitt bästa för vår trevnad.

Vår uppgift är nu att på bästa sätt tillägna oss engelska språket och även på det sättet dugliggöras för Herrens tjänst.

De hjärtligaste hälsningar från oss alla! Bedjen för oss!

Eder för Kristus och Kina

Enoch Gillström.

Från Åland.

Av predikant *L. Hallén*, Uppsala.

För den predikant, som under hela året står i samma talarestol och inför samma folk, känns det rent av som en vila att ibland få företaga en resa till någon annan plats. Några intyck och lärdomar får man ock alltid med sig hem, av vilka man sedan drager nytta i det fortsatta arbetet. Hittills har ock undertecknad haft förmånen att emellenåt — isynnerhet under somrarna — få göra några små avstickare till olika

platser. I år bestämde jag mig för Mariehamn på Åland. Och detta så mycket mer som jag varit kallad dit förut, men måst säga nej.

Med ångfartyget Prinsessan Margareta skedde avfärden från Stockholm. Vädret var det allra härligaste och färden genom vår vackra skärgård ut över Ålands hav blev en verklig njutning. Ack vad det finnes mycket skönt uti Guds skapelse trots förödelsen ge-

Missionshuset Betania och Sjömanshemmet i Mariehamn.

nom fallet! Men när jag närmade mig Ålands skärgård med de nästan rödbruna, mjukt avrundade klipporna och skären, var det som om vemodet velat gripa mig. Ty helt ofrivilligt kom jag att tänka på den för Sverige så förödmande tilldragelsen i Fredrikshamn den 17 sept. 1809. Det var bistra tider då i det gamla, kära Sverige.

Målet för min färd var, som nämnt, Mariehamn. Den lilla täcka staden, som ligger på en lång, smal landtunga vid Svibyviken, påminner mera om ett svenskt villasamhälle än en stad. Staden, som i kyrkligt avseende hör till Jomala socken, saknar egen kyrka. En mycket enkel predikolokal har hittills fått ersätta den. Nu lär dock byggande av en egen kyrka vara ifrågasatt.

Redan år 1881 fick den »Fria Missionen» i Finland fotfäste även på Åland. Genom elever från Svenska Missionsförbundets skola uppehölls sedan verksamheten till år 1885, då predikanten E. Landell antog friförsamlingens i Mariehamn kallelse och flyttade dit. Steg för steg har den

fria verksamheten sedan kämpat sig fram trots fördomar och andra stundom rätt svåra hinder. Nuvarande föreståndaren för soldatmissionen vid Polacksbacken utanför Uppsala, predikanten Axel Berg, blev till och med en gång med tjänliga medel hemskickad. Men redan dagen därpå vände han med ordinarie turbåten tillbaka till Åland och fick sedan utan myndigheternas ingripande arbeta i ro.

För att vinna mera enhet och styrka i arbetet sammanslöt sig år 1895 de spridda grupperna på fasta Åland jämte Vårdö och Kumlinge under namn av Ålands missionsförening. Som denna förening är en sammanslutning på »alliansgrund med full frihet för i kyrkliga frågor olika tänkande att tillhöra densamma» torde dess stora uppgift för evangelii utbredande på fasta Åland med omkringliggande ögrupper näppligen kunna överskattas. En glädjande framgång har ock föreningen fått röna uti sitt arbete, och särskilt var detta fallet under vintern 1898, då Gud välsignade ordets predikan med hopp-

En gata i Mariehamn.

givande väckelser på flera platser. Predikanten E. Landell har alltifrån föreningens bildande varit dess ordförande. Han är även redaktör för tidningen Evangeliskt Veckoblad, vilken utkommer med två nummer i månaden.

Sedan några år tillbaka har nämnda förening under somrarna anordnat större missionsmöten, vilka visat sig vara till stor välsignelse samt ägnade att väcka ökat intresse för verksamheten. I år var ett sådant möte förlagt till Mariehamn med missionshuset Betania som möteslokal. Mötet, som tog sin början på midsommarafton, pågick i trenne dagar efter ett mycket omväxlande program. Talare voro — förutom undertecknad — predikanterna på platsen C. Nilsson och J. R. Hägglund samt av Ålands missionsförenings predikanter L. Danielsson, K. Thorell och Holmberg. Därjämte var en amerikansk pastor, Aug. Willandt, vilken för jämt 10 år sedan på ett liknande möte blev omvänd till Gud, för tillfället hemma på besök och deltog nu med som talare vid mötet. Hans första uppträdande blev åtskilligt känsligt för både honom och åhörarna, och häröver må väl ingen förvåna sig. Underliga äro Herrens vägar.

Andra mötesdagen kl. 8 f. m. samlades de troende till nattvardsgång. Det var en underbart skön stund, en av dessa stunder, som man inte gärna glömmmer.

Men som exempel på, vad våra trossyskon på Åland hava att kämpa med, som i vårt land är övervunnet, må nämnas, att för den enskilda nattvardsgången vid ett föregående möte blevo

de troende skarpt angripna av den då nyligen i Mariehamn stationerade prästen. Den frikyrkliga rörelsen be-tecknades därvid som ett ogräs, vilket, med »diverse från Sverige som ledare», fritt fått rota och utveckla sig. Men nu, menade den unge mannen, skulle det bli annat av. Ty omöjligen kunde det längre få fortgå som förut. En livlig tidningspolemik följde på detta angrepp, vilken slutade med, att den nitiske mannen helt visst fick klart för sig, att en kraftigare hand än hans behövdes för att rycka upp det »frikyrkliga ogräset».

Det må vara oss angeläget att i våra förböner icke glömma våra trossyskon på Åland. I dubbel mening äro dessa våra syskon. Ty Ålands befolkning är svensk alltigenom med svenskt språk, svenskt tänkesätt, svenska seder och av allt att döma i åtskilliga avseenden mera svensk än många svenskar. Och den frikyrkliga rörelsen där är en trogen återspeglning av den frikyrkliga rörelsen i Sverige och i all synnerhet Svenska Missionsförbundet. Ofta gå de troendes tankar på Åland över till Sverige och deras bön går till Gud för vårt väl. Må vi löna lika.

Med turbåten Oihonna anträdde jag återfärden, tacksam i mitt hjärta över vad jag fått se av Guds verk på Åland, men icke mindre tacksam över vad han givit oss i ett fritt, älskat Sverige. O, att vi som ett svenskt folk kunde lära oss att mer förstå och värdera detta! Man behöver endast fara över till det inpå våra kuster liggande Åland för att på ett särskilt sätt bli erinrad därom.

Missionsstudiekurs.

Kristliga Föreningen av Unge Män i Stockholm har anordnat en missionsstudiekurs, som hålles i föreningens lokal varje fredag kl. 8 e. m. under tiden den 29 september—8 december. Till deltagande i kursen inbjudas alla

intresserade, i främsta rummet medlemmar av kristliga ungdomsföreningar och missionsföreningar, söndagsskollärare, elever i missionsskolor m. fl. De vid kursen medverkande äro d:r Karl Fries, missionssekreterarne pastor Axel

Ihrmark och Wilh. Sjöholm, professor Kolmodin m. fl. Till grundval för kursen har lagts d:r John R. Motts förut av oss omnämnda bok: »Det avgörande ögonblicket i den kristna missionens historia», vars olika kapitel komma att behandlas. Samma program kommer att upprepas vid liknande kurser, som ungefär samtidigt hållas i Norrköping, Linköping, Örebro och Kristinehamn.

Vi ha i vår tidning flera gånger

varit i tillfälle att påpeka vikten av ett mera allmänt och ingående missionsstudium, och det är därför med verklig glädje vi nu meddela om denna kurs och önska Guds välsignelse över densamma. Exemplet manar ock till efterföljd. Mycket kunde göras för ett fruktbarande missionsstudium på flera platser, och anordningarna behöfve varken vara besvärliga eller kostsamma. Kanske få vi tillfälle att återkomma till saken.

Parismissionssällskapet och de franska kolonierna.

Sedan Svenska Missionsförbundet började anlägga missionsstationer i Franska Kongo, har det fått rätt mycket med franska regeringen och franska myndigheter att göra. Åtskilligt härom har även blivit meddelat i vår tidning.

Som bekant är Frankrike ett katolskt land, ehuru numera katolicismen är avskaffad som statsreligion. Icke så få protestanter finnas dock i landet, och icke ens de blodigaste förföljelser ha kunnat göra slut på Frankrikes protestantiska kyrka.

Ett av de kraftigaste bevisen för den livskraft, som ännu finnes inom den franska protestantismen, är det stora *Paris-missionssällskapet*, som under en lång följd av år bedrivit en vittomfattande och välsignelserik hednmission.

Då vi tro, att det skall intressera våra läsare att få göra närmare bekantskap med denna franska protestantiska mission, införa vi här en redogörelse däröver, författad av sällskapets ledare, missionsdirektör A. Boegner i Paris. Att redogörelsen har form av ett upprop om hjälp, ställt till de amerikanska missionsvännerna, gör den ej mindre värdefull, ty därigenom visas de svårigheter sällskapet för närvarande har att kämpa med och dess stora behov av hjälp och understöd. Det gäller

missionen i de franska kolonierna, och då Svenska Missionsförbundet just börjat mission i en fransk koloni, må saken för oss ha ett synnerligt intresse. Skrivelsen lyder:

Den franska protestantismen har under tre århundraden blivit prövad ända till döds. Var och en känner till Bartolomeinattens blodbad och återkallelsen av det Nantesiska ediktet samt »dragonaderna». Men vad som är mindre känt är det förhållandet, att förföljelserna pågingo under hela adertonde århundradet ända till den stora revolutionen. Ännu år 1767 blev en protestantisk präst avrättad, och från 1678—1802 blev ingen protestantisk översättning av bibeln eller annan protestantisk litteratur tryckt i Frankrike. Under hela århundradet ända tills 1787 tillerkändes den franska protestantismen ingen laglig tillvaro. Den fanns blott såsom »kyrkan i öknen», och dess medlemmar samlades till gudstjänst endast om nätterna i skogar eller jordkulor. Och när konungens soldater överraskade dem, sköto de på dem, dödade eller fängslade dem. Männen blevo sända till galärerna för livstiden och kvinnorna till fångelser. En av dessa, Marie Durand, tillbringade trettiosex år i Constancefängelset vid Aigue Mortes.

(Forts.)

Missionsberättelser för barn.

Farbror Börriison berättar.

XI.

Guds frid, unga vänner!

Vi ha i dag fått ett kärt brev från en söndagsskola i Södermanland, som gjorde oss mycket glada. Det är mycket uppmuntrande att se, att våra vänner i söndagsskolan ej glömma oss. Må Gud välsigna eder! En liten flicka förde ordet. Hon är så glad att få höra från Kongo och liksom de andra barnen nyfiken att få höra mera om både sorg och glädje. Och nog finns det i Kongo båda delarna. Men det är gott att få kasta sorgerna på honom som sagt: »Låt mig hava omsorgen om mina barn.» Och så kunna vi för det mesta glädjas. Det finns inga lyckligare människor än Guds barn, ty då det går dem väl, kunna de glädjas, och då det är sorgligt kunna de glädja sig i hoppet, att Gud snart hjälper dem utav med sorgen liksom han hjälper dem under densamma.

Det är märkligt att ge akt på detta folk. De, som lida utan hopp, lida stumma som djur i sin förtvivlan. Detta ger somliga anledning att säga, att de äro okänsliga. De förstå dem ej. Men annars larma hedningarne förfärligt, både då de äro sorgsna och glada. Så t. ex. ställde några dumma kvinnor till en rusning, då en lampa slocknade i kyrkan. Oaktat ingen fara var å färde, skreko de och trampade ned varandra och föllo alla i en hög utanför dörren. Då jag började draga fram en del av de små, grät en liten flicka bittert över sitt ben. Då kom modern och kastade upp flickan på sin höft och skrek och ryckte och snodde och hoppade och misshandlade den stackars flickan utan att tänka på, om benet var brutet eller ej. Dess bättre var ingen skada skedd.

Sammalunda tro de ej, att de äro glada, om de ej ropa, hoppa, klappa i händerna och bullra på allehanda sätt.

Med de kristna är det annorlunda. De kunna undergivet gråta stilla tårar i sorgen. De kunna le och i stilla

glädje återspegla sin själs frid och lycka. Och de tala så ofta förtröstansfullt om Guds vilja med dem.

Vi ha nu firat en mycket stor högtid här vid Kinkenge den 9—12 juni. Det var 25-årsjubileum, emedan vi nu haft självständig mission i Kongo i 25 år. Så många av våra missionärer, som kunde komma ifrån sitt arbete, och en stor skara svarta lärare och övriga församlingsmedlemmar kommo från de övriga stationerna. Till och med kvinnor hade kommit med ända till tre dagsresor ifrån. Först hade vi med de infödda evangelisterna två dagars konferens med ej mindre än 42 ämnen och frågor. De två följande dagarne voro de egentliga jubileumsdagarna, då vi gemensamt sjöngo, både, vittnade och predikade. Några av de äldre infödda talade om missionens första tid vid de äldre stationerna. Det var så gripande, att vi ömsom skrattade och ömsom gråto. En sade: Vårt släkte är det djupast sjunkna folk på jorden. Många förakta oss och smäda oss och säga till oss, att vi äro apor, därför att vi äro svarta. Men ändå älskar Gud oss och uppenbarar för oss sin frälsning.

Ja i sanning, Herrens kraft har varit här till att frälsa många. För ett par år sedan var det 1,876 medlemmar i församlingarna. Under det svåra provningsåret avfölo omkring 300, men många av dessa ha redan bittert ångrat sig och sökt nåd. Flera sådana voro nu med på mötet, åter rentvagna i Lammets blod. På de övriga vänta vi ock.

Ena dagen hade vi en utflykt till ladugården, 15 minuters väg. Två trumpetare gingo före, missionflaggan och kongoflaggan följde och så hela den sjungande skaran, ett väldigt tåg. Nu har var och en gått till sitt igen.

Alla hälsa eder.

C. N. Börriison.

Kinkenge den 14 juni 1911.